

ZSINÓR ÉS TŰSKEFEJ ÉRKEZÉSE

Illusztráció: Holló Csilla (mesefigurái a rajzpályázatunkban fődíjat nyertek)

Történet: Oros-Zalaba Zsuzsa

Csutkamanó különöset álmódott az éjszaka. Felriadt és reszketett félelmében. Álmában fekete golyókat látott lehullani és minden elsötétült. Mi történhetett? Még jó, hogy csak álom volt.

Bár a mi kis Csutkamanónk tudta jól, hogy az álmok nagyon is valóra válhatnak, hiszen ő maga is csupán egy álommanó – mégis – nagyon is él a gyerekek képzeletében, világában.

S alighogy végiggondolta az egészet, már zörgettek is az ajtaján. – Tündérikrek, ti vagytok azok? – kérdezte Csutkamanó. Mivel azonban senki sem válaszolt s csak zörgették tovább az ajtót, Csutkamanó gondolt egyet, s kilépett a mákszemnyi ablakán. Megleste a váratlan vendégeket s fogalma sem volt, miféle lények zavarják őt az éjszaka kellős közepén. – Kik vagytok? – morgott rájuk meglehetősen barátságtalanul, mire ők meghökkenve mérték végig a manót. Azon csodálkoztak, hogy ilyen pici, szinte még tőlük is kisebb. Mitagadás, ők sem voltak valami nagyméretűek, belefértek egy gyerekabát zsebébe. – Zsinór vagyok, mondta a vékonyabbik s a társára nézett. Tüske vagyok, mondta a másik, majd a pocakjára mutatott s derűsen megjegyezte: - nem ettem labdát, ne félj tőlem, hordót sem nyeltem, egyszerűen ilyen pufók vagyok. Csutkamanó szórakozottan mustrálta végig a két figurát s el sem tudta képzelni, honnan csöppentek az Álmod Birodalmába. – Ti ismertek engem? – kérdezte tőlük gyanakodva.

- A gyerekek meséltek rólad, tudod, mi Színországban élünk, egy kicsi faluban, Feketefehérben. Büszkék vagyunk az otthonunkra, tisztán tartjuk házainkat, utcáinkat, nálunk a fekete és a fehér mindenütt ragyog. De képzeld, azt mondták nekünk a pökhendi városiak, hogy unalmasak vagyunk, ideje lenne megszépítenünk a parkjainkat, tarka virágokat ültetnünk, piros és kék és zöld és sárga cipőket vásárolnunk, barna, zöld és szürke nadrágokat varrnunk. S ha

nem tarkítjuk az otthonainkat, Színország tömlöcébe vetnek minket, ahol a legtarkább rabruhákat kellene hordanunk, ahol a munkánk egész nap abból állna, hogy színesre fessük a falakat, színeket gyártsunk a virágok poraiból. Csutkamanó segíts nekünk! – könyörgött Zsinór. A kis manó nekidőlt a házacskája falának és körülnézett. A birodalmában szinte minden kék volt. Mert ő szerette a kéket. Ha Zsinór és Tüske s a többi falulakó a feketét és a fehéret szereti, miért baj az? Még érdekesnek is találta őket. – Dehogy vagytok ti unalmasak! Mindenki érdekes, éppen azért vagyunk érdekesek, mert nem vagyunk egyformák!

Csutkamanónak egy zseniális ötlete támadt. Ha Feketefehér falva mellé építene egy óriási majálist, ahová minden községből jönnének a gyerekek, akkor ott aztán az összes színű és formájú lényecske találkozhatna. Összebarátkozhatnak, elvegyülhetnek egymás között s ha kiszórakozták magukat, mehet mindenki a saját kis falujába, városába.

A kis álommanó belefűjt a varázssípjába és hirtelen átrepültek Színországba. Zsinór és Tüske látta a falujukat, a fekete és fehér kis házakat, kerítéseket, s fölöttébb mókásnak találta, hogy a falu mellé egy szürke szélmalmot, egy zöld óriáscsúszdát és fekete és fehér, piros és sárga hintákat varázsolt Csutkamanó. Egyszer csak özönleni kezdtek a városiak, az ország minden részéből jöttek a kis lények. Csutkamanó gondolt egyet és ismét belefűjt a varázssípjába. Az összes hinta és látnivaló elveszítette a színét. Kifakult, kopott lett, lepergett róluk a festék. A kis manó azt mondta Zsinórnak: - Sűgok valamit a füledbe és te sűgd tovább Tüskének és ő sűgja tovább a mellette állónak és az is tovább a többieknek. – Mindenki álljon oda egy hinta vagy játszóház elé, egy labda vagy libikóka elé és képzelje el, milyen színűnek szeretné azt látni. Csíkოსnak, pöttyősnek, kéknek vagy fehérnek? Mindenki csukja be a szemét és amit kívántok, teljesülni fog! Amikor Színország lakói kinyitották a szemüket, ezer léggömb szállt a magasba. Fekete-fehér csíkოსak, piros-fehér pöttyösek, zöldek, lilák, kékek. A szélmalom lapátjai sárgák lettek, mint a napraforgó, az állvány barna volt, gyönyörködtek benne a színországiak. Csutkamanó is boldog volt, elhatározta, hogy az ő otthonában sem marad minden kék.

Zsinór és Tüske beismerte, hogy a színeknek lehet örülni, nem minden tarkabarka és agyonszínezett. Összeszedték az összes piros szív alakú léggömböt, s az otthonaik kapujára kötötték őket. A falucska pompázott a sok piros jópofa lufitól. Színország még gazdagabb lett, a kis bölcs álommanó, pedig nekiállt a saját udvarában is szélmalmot építeni. Nem ám kéket! Zsinór és Tüske fogja a színeket kiválasztani. Nem ám feketét és fehéret! Majd amit éppen megálmodnak. Persze, ha a kis manó régi barátai, a tündérikrek is besegítenek a festésbe, akkor lesz csak igazán nagy a móka. Akármilyen is lesz a szélmalom, a barátság színe fog rajta ragyogni.